

Sacerdos Aut Sanctus Aut Reprobus

Dufrène, Maximilian

Augustæ Vindelicorum, 1743

Consideratio 6. Utriusque ordo diurnus inspicitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60483)

O tepor Sacerdotum, reprobationis æternæ infaustum stigma, infelix præludium!

Quantùm delector, cùm Sacerdotem sanctè ferventem intueor, Jesu Christi charum discipulum, ministrum fidelem, amicum & fratrem! quantùm horreo, cùm Sacerdotem tepidum contemplor, proditorem, furem, latronem, christicidam! quid ago, ut illum assequar; istum persequar? Quid agendum, ut prioris felicitatem obtineam: posterioris miseras à me quàm longissimè removeam? Quid egi hæctenus: quid agam impostertum?

Fiunt in silentio nonnullæ reflexiones seria super potentissimo arcendi teporis, & alendi fervoris remedio, qui spiritus filialis est, & modus agendi cum Jesu Christo uti plenus reverentia, ita pariter plenus fiducia & amore, quo rerum spiritualium nausea procul arcetur, & beatus fervor novis quotidie incrementis augetur. Mentis oculus in ea tantisper desigitur, qua lectio sacra hucusque dedit de filiali ac familiari cum DEO ac Domino nostro consuetudine jugiter alenda.

CONSIDERATIO VI.

Sacerdos fervens & tepidus quotidiana peragentes observantur, & discriminantur.

ORdinatè in omnibus procedit Sacerdos fervens: inordinatè & confusè Sacerdos tepidus. Ductum gratiæ ac Spiritus sancti observat prior: naturæ impetum & pra-

VOS

vos animi motus sequitur posterior, discrimine tanto, quantum est cœli à terra; imò quantum est inter sanctum & reprobum.

Punctum I.

Sacerdotis fervidi ordo diurnus.

Jucundè & sanctè vivit Sacerdos fervens, quia ordinatè vivit: nullum tempus illi longum: nihil tædii in pretiosis occupationibus, quas amat & æstimat. 1. Propter objectum grande, in quod tendunt. 2. Propter finem nobilem, quem intendunt. 3. Propter fructus eximios, merita & virtutes, quas illæ proferunt. - - Una dies apud ipsum alteri quàm simillima, pio & prudenti ordine digesta, cui tamen scrupulosè adeò nunquam adhæret, ut non præferatur semper charitas, cum proximo succurrendum, aut piæ hospitalitati serviendum.

Primò igitur statum surgendi tempus religiosè observat Sacerdos Jesu Christi servus, nisi, ut jam dictum, vel charitas, vel necessitas aliud quandoque jubeant. - - Excitatus, aut evigilans mentem elevat, fervorem concipit, in desideria sancta exardescit, seipsum Verbo Incarnato in victimam tradit, amplam ab ipso benedictionem petit, & virginæ Matris filium se profitetur &c.

Secundo: temporis antemeridiani aureas horas consuetis precibus matutinis, sacræ medi-

tationi, penso Canonico, missæ sacrificio, sacroque demum studio accuratè tribuit. Horas pomeridianas partim curis œconomicis, partim visitandis ægris, pauperibus, desolatis piè impendit: DEum Evcharisticum in templo visitat, dictis inibi coram Sanctissimo quandoque Vesperis & Completorio, aut Virginis Rosario. Tum recitat pridie Matutinum, cui lectionem sacram libri ascetici subjungit: sequitur denuo studium sacrum usque ad cœnam: lectio scripturæ aut Patrum.

Tertiò: diem sanctè cœptam, & inter sanctas occupationes consumptam, sanctè etiam claudit examine vespertino, præparatione meditationis in diem alterum, & precibus nocturnis piè recitatis. Toto autem die illum filialem spiritum exercere satagit, qui facilia & jucunda reddit omnia; qui fervorem acuit, teporem eliminat, & quem lectio nostra sacra hujus tridui tam solidè commendat.

Attexere juvat memoriales versus actionum bene instituendarum ex P. Tytkowski S. J. qui servire poterunt Sacerdoti ad sanctum fervorem aspiranti, aut eòdem jam ardenti.

Manè surgendo.

Aspiro, grates refero, cor offero, posco.

Ante meditationem.

Vivo probè, sensus custodio, digero puncta.

In

In meditatione.

Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur,
quomodo, quando?

Credo hinc esse DEum, præludo, præparo
mentem.

Discurro, miror, sum gratus, me pudet acti:

Offero, propono, postulo quidquid amo.

Reflexio post meditationem.

Corpus, Mnemosyne, ratio, excutiturque
voluntas.

Fructuum adnotatio.

Decretum, praxim, motivumque illustre no-
tabo.

Comestio.

Præproperè caveo, lautè, ardenter, stu-
diosè.

Intendo, precor, attendo, morumque re-
cordor.

Tempero, suspiro, gratia danda DEO.

Colloquium.

Respicio finem, evito mala verba, modestè

Lætor, onus porto, dexteritasque placet.

Lectio spiritualis.

Certus erit liber, & constans erit hora le-
gendi.

Fac multum: non multa legas: quæ legeris,
abde.

Hujus lectionis fructus.

Arma noto, tenerasque preces, praxes fa-
ciendi:

Lumina, principia, & sanctorum exempla
virosum.

Visitatio templi.

Elicio teneros actus, & quinque saluto
Vulnera: solamen, subsidiúmque peto.

Confessio.

Do grates, lumen posco, peccata recordor:
Deteriora gemo, sed meliora volo.

Examen conscientia.

Redde DEO grates, pete lumen, discute
mentem,

Delicti veniam posce, recide malum.

Quæ loca, personas, officia & vitia?

Somnus.

Reddo DEO grates, somnum offero, posco,
protestor.

Missas, vota, fidem, mancipium renovo.

Punctum II.

Sacerdotis tepidi dies confusa & inordinata.

IN lecto hæret Sacerdos tepidus, quam
diu lubet: mente vix unquam in Deum
ascendit, cum evigilat: vana & inania
potius volvit, quamdiu pigritiæ indulget.
Preces matutinæ aut luridæ, aut nullæ:
sacra meditatio nulla: Sacrum venatorium:
horæ Canonice obiter & cursim expeditæ,
ne diu versari oporteat cum illo supremo
Domino, cujus notitiam & usum habere non
curat: tum visitatio stabuli, culinæ, horrei,
ut impetus naturæ dicat. Hæc temporis an-
teme-

temeridiani bellissima, si Superis placet, distributio.

2. Prandium tota mentis & sensuum applicatione sumptum: varia, ut genio magis lubet, modò hoc, modò illud, sine rationis & prudentiæ delectu arrepta, & mox iterum rejecta: somnus, & à somno haustus pomeridianus, vel popina: denique cœna: citatis equis Vesperæ & Completorium deproperatum: lectio nulla, examen nullum, preces vespertinæ nescio quales, si tamen aliqua. Hæc temporis pomeridiani miserrima distributio.

3. Somnus largus diem claudit, qui de DEO parum, de naturæ corruptione multum, de vitiis plurimum habet, quia nempe rerum spiritualium gravi nausea laborat tepidus sacerdos: non sapit ipsi pia cum Redemptore suo consuetudo, cuius tamen minister esse deberet, & qualem, exterius minimùm, se profitetur: non sapiunt ea, quæ sunt spiritûs, quia animalis homo est. Quare ut ægrum animum nonnihil recreet, à terra solatii aliquid constanter emendicat: sine gaudio nec esse vult, nec potest; cum itaque deficiat genuinum spirituale, quod quærere negligit, ad gaudium animale, spurium & sæculare convertitur: istud verò quia minimè satiat, miser homo in horas mutabilis nunc hoc, nunc illud inconsultè apprehendit, saltem vanâ multiplicitate ac varietate veri gaudii soliditatem ac simplicitatem

tem

tem compensaturus. Unde nunquam deficit, sed augetur semper tædium ac nausea rerum spiritualium, quas nec rejicere omnino potest tanquam Sacerdos, vî vocacionis ad illas exercendas destinatus: nec tamen portare easdem valet tanquam onus sibi gravissimum. Tota igitur die repit humi ut vermis, qui cœlum petere deberet ut aquila: in pulvere, in sordibus toto die volutatur, quem cum Angelis & ipso Angelorum Domino versari oporteret. Sic dies, sic menses & annos nunquam redituros impiè prodigit Sacerdos, non Sacerdos; homo, non homo: monstrum hominis, naturæ portentum, generis humani flagellum & opprobrium

En! ut dies plenos numerat Sacerdos fervens; tepidus autem menses vacuos: ut beatus vivit prior & contentus; miserè posterior, absque gustu, sine gaudio, inter mille spinas & turbulenta tædia. Ordinatè dies suos ille transigit ut sanctus; hic inordinatè ac confusè ut reprobus. Ex duobus quid ego malim? Integra & hujus & futuræ vitæ felicitas, aut infelicitas hanc electionem est secutura.

ME.